

Σε μερικούς ανθρώπους έρχεται μιά μέρα που πρέπει το μεγάλο Ναι ή το μεγάλο το Όχι να πούνε. Φανερώνεται αμέσως όποιος τόχει έτοιμο μέσα του το Ναι, και λέγοντάς το πέρα

πηγαίνει στην τιμή και στην πεποίθησί του. Ο αρνηθείς δεν μετανοιώνει. Αν ρωτιούνταν πάλι, όχι θα ξαναέλεγε. Κι όμως τον καταβάλλει εκείνο τ'όχι — το σωστό — εις όλην την ζωή του.

Che Fecce... il gran rifiuto, Κ.Π.Καφάβης, 1901

από τη **Σοφία Πράπα**

Αναστοχασμός

Σαν να 'ναι χθες θυμάμαι την ημέρα που συμπλήρωνα το μηχανογραφικό μου σημείωμα για τις σχολές που ήθελα να μπω. Το κριτήριο επιλογής της επαγγελματική μου πορείας δεν ήταν το οικονομικό. Όχι ότι καταγόμουν από εύπορη οικογένεια, απλά πίστευα πως ο άνθρωπος δεν είναι μόνο μια παραγωγική μονάδα και πως για να μπορεί να βγάλει από μέσα του αυτό που έχει, πρέπει να είναι καλά με τον εαυτό του. Γι' αυτό και πρέπει να υπάρχουν υπηρεσίες που να στηρίζουν τον άνθρωπο απέναντι στις αλλαγές, στα εμπόδια και τα απροσδόκητα, που μπορεί να ανατρέψουν τη ζωή του αλλά ταυτόχρονα να του επιτρέψουν μια νέα οπτική πραγμάτων.

Σήμερα μετά από 15 χρόνια απόκτησης πτυχίου κοινωνικών επιστημών και με 10 χρόνια εμπειρίας στον κοινωνικό χώρο, αν ξαναγύριζε πίσω ο χρόνος δεν ξέρω αν θα έπαιρνα ξανά αυτήν τη γενναία απόφαση. Οι θεωρίες είναι πολύ ωραίες όταν γράφονται και απαγγέλλονται όταν όμως δεν υπάρχουν προϋποθέσεις στήριξης και βιωσιμότητας μοιάζουν κουτσές.

Κριτική

Σήμερα οι ρόλοι και δραστηριότητες του σύγχρονου ανθρώπου στρέφονται γύρω από την απόκτηση χρήματος και την κατανάλωση και επένδυση αυτού σε υλικά αγαθά. Οι ρόλοι που έχουν να κάνουν με άλλες πλευρές της ανθρώπινης ιδιότητας (γονέα, παιδιού, συντρόφου, φιλίας), μοιάζει να αρχίζουν και να τελειώνουν σε μια Κυριακή και να αφορούν τον καθένα χωριστά. Οι κοινές αγωνίες για κοινωνικά ζητήματα δεν λύνονται πραγματικά, γιατί πολύ απλά δεν υπάρχει η Πρόνοια με την έννοια της πρόβλεψης και της απάντησης στο εκάστοτε πρόβλημα. Υπάρχουν μόνο αποσπασματικές «θεραπίες» όταν κάποιο πρόβλημα όχι απλώς φωνάζει αλλά έχει φτάσει η ώρα του «και πέντε» της αντιμετώπισης του.

Τα ζητήματα της εξάρτησης, της εφηβείας, της οικογένειας της τρίτης ηλικίας, της μετανάστευσης, της ανεργίας της κακοποίησης, κ.λ.π., αντιμετωπίζονται ανάλογα με τα

κονδύλια που «περισεύουν», αν περισεύουν από τους προϋπολογισμούς των εθνικών και ευρωπαϊκών κονδυλίων. Κι αν υπάρχουν ορισμένοι φορείς που αντέχουν να υπάρχουν ακόμη, που ασχολούνται με αυτά τα θέματα είναι γιατί δεν έχουν αντιμετωπίσει τη δράση τους σαν επιχείρηση γιατί αλλιώς θα έπρεπε να έχουν κλείσει εδώ και καιρό.

Οι απαντήσεις που μπορείς να βρεις σε σταθερά και νέα προβλήματα στον κοινωνικό χώρο είναι κατά κύριο λόγο αποσπασματικές. Ανάλογα με τις προκηρύξεις και το ενδιαφέρον των εθνικών και ευρωπαϊκών στρατηγικών προγραμματίζονται σχέδια, χρηματοδοτούνται δράσεις για κάποιο χρονικό διάστημα με κάποιο αντικείμενο που με το πέρας του, τόσο η τεχνογνωσία του αντικειμένου όσο και το εξειδικευμένο προσωπικό που υπηρέτησε αυτούς τους στόχους λήγει άδοξα.

Οι ανάγκες των ανθρώπων

Στο παρόν και στο μέλλον σίγουρα οι άνθρωποι έχουν ανάγκη από υποστηρικτικές υπηρεσίες συμβουλευτικής όμως σε ποια προτεραιότητα θα βρίσκονται στην ιεραρχία των Υπουργείων των δήμων, της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και ποιοι χειρισμοί θα ακολουθηθούν δεν γνωρίζω. Αυτό που είναι σίγουρο όμως είναι πως οι άνθρωποι όντας ανασφαλείς από τη ρευστότητα των καιρών μας και το «άδειασμα» που νιώθουν από την οικονομική κρίση και από το αίσθημα του «μοναχικού πλήθους» (Μαρκούζε), δύσκολα θα μπορούν να πιστέψουν πως υπάρχουν πραγματικά σχέδια και άνθρωποι που οραματίζονται και δουλεύουν για τις πιο βαθιές ανάγκες που μπορούν να μοιραστούν.